

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 75/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. januára 2016 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészáros (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej Advokátskou kanceláriou Nechala & Co. s. r. o., Továrenská 10, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 19 ods. 1 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Prievidza v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 73/2007 a jeho rozsudkom z 8. decembra 2010, postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 57/2011 a jeho rozsudkom z 28. júna 2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 53/2015 a jeho uznesením z 30. septembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. decembra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia čl. 19 ods. 1 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 73/2007 a jeho rozsudkom z 8. decembra

2010, postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 57/2011 a jeho rozsudkom z 28. júna 2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 53/2015 a jeho uznesením z 30. septembra 2015. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 14. decembra 2015.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom okresného súdu č. k. 2 T 73/2007-1164 z 8. decembra 2010 bola sťažovateľka v postavení starostky obce [REDAKOVANÉ] uznaná vinnou z dvojnásobného trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, za čo jej bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov.

Išlo najprv o to, že ako starostka v apríli 2001 bez predchádzajúceho schválenia obecným zastupiteľstvom vydala mzdovej účtovníčke (zamestnankyni obecného úradu [REDAKOVANÉ]) ústny pokyn na pozastavenie vyplácania odmien niektorým poslancom za obdobie od 1. januára 2001 do odvolania, udelenie ktorých schválilo obecné zastupiteľstvo uznesením z 2. februára 1999 vo výške 700 Sk, 500 Sk a 200 Sk mesačne podľa zastávaných funkcií. Konala tak napriek tomu, že takúto právomoc nemala.

Ďalej išlo o to, že ako starostka 22. júla 2002 oznámila niektorým poslancom obecného zastupiteľstva, že im zanikol mandát poslanca preto, že sa bez vážneho dôvodu a bez ospravedlnenia nezúčastnili trikrát po sebe riadneho zasadnutia obecného zastupiteľstva, hoci takúto právomoc nemala.

Rozsudkom krajského súdu č. k. 2 To 57/2011-1206 z 28. júna 2012 bol rozsudok okresného súdu zrušený vo výroku o vine, čo sa týka druhého skutku, ako aj v celom výroku o treste, pričom sťažovateľke bol uložený peňažný trest vo výmere 2 000 € a zároveň bola oslobodená spod obžaloby v bode 2, keďže tento skutok nie je trestným činom.

Napokon uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tdo 53/2015 z 30. septembra 2015 bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti poukazuje na tieto okolnosti:

a) Dotknutí poslanci obecného zastupiteľstva nemali vymáhateľný nárok na odmeny, pretože tieto obec môže poskytnúť a obecné zastupiteľstvo môže o poskytnutí odmeny rozhodnúť. Nárok na odmenu teda nevyplýva zo zákona, ale ani zo štatútu obce. Obec môže a nemusí odmeny udeliť. Z uznesenia, na ktoré rozsudok poukazuje, vyplýva iba možná výška odmeny, nie však aj spôsob a podmienky vzniku nároku na odmenu. Toto uznesenie teda neustanovuje bezpodmienečné vyplácanie odmien, pretože iba ustanovuje výšku odmien pre prípad, ak by boli vyplácané. Neboli pritom vôbec stanovené kritériá na vyplácanie odmien, ale ani termíny na ich vyplatenie. Uvedené potvrdil aj krajský súd v občianskom súdnom konaní vo veci sp. zn. 17 Co 145/2007 v rozsudku z 9. októbra 2007, podľa ktorého *„V konaní však bolo nepochybne preukázané, že navrhovatelia poslancov mandát nevykonávali, nezúčastňovali sa zasadnutia obecného zastupiteľstva a nepracovali v komisiách, a preto im nemá patriť odmena.“*

b) Pre rozhodujúci rok 2001 poslanci neschválili výšku odmien, lebo vôbec neschválili samotný rozpočet obce na rok 2001, pričom položka odmien bola súčasťou rozpočtu. Obec sa teda dostala do rozpočtového provizória, počas ktorého sa môžu čerpať len povinné platby a uhrádzať len povinné záväzky, medzi ktoré odmena nepatrí. Po riadnom schválení rozpočtu obce (čo však bolo až v roku 2003) boli poslancom odmeny bezodkladne vyplatené.

c) Sťažovateľka je toho názoru, že v rámci úkonov, ktoré sa jej kládli za vinu, v postavení starostky nerealizovala zverenú právomoc. Zdrojom právomoci môže byť len ústava alebo zákon, právomoc nemožno priznať predpisom nižšej právnej sily. Preto poukaz na štatút obce ako interný predpis nie je dôvodný. V pracovnoprávných veciach nemá starosta postavenie verejného činiteľa.

d) Ďalej je podstatné, že ústny pokyn, ktorým sťažovateľka pozastavila vyplácanie odmien, nie je vynútitel'ný donucovacou mocou štátu. Takýto ústny pokyn neobsahuje v sebe prvok moci a rozhodovania.

e) Neboli ani naplnené tri základné stránky skutkovej podstaty trestného činu kladeného sťažovateľke za vinu.

f) Napokon v trestnom konaní nebol preukázaný úmysel sťažovateľky spôsobiť škodu alebo zadovážiť sebe či inému neoprávnený prospech.

Uvedené námietky považuje sťažovateľka za porušenie jej označených práv pre nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí, nepreukázanie jej viny, odňatie možnosti konať pred súdom a porušenie práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Okresný súd sa nevenoval zrozumiteľnému odôvodneniu rozsudku a nevyjadril sa k už uvedeným námietkam sťažovateľky.

Krajský súd nesprávnym vyhodnotením zistených skutočností dospel k nesprávnemu právnomu posúdeniu konania sťažovateľky. Uviedol, že sťažovateľka pozastavila výkon uznesenia obecného zastupiteľstva, ale keďže uznesenie nebolo následne zrušené, musela mať vedomosť o tom, že uznesenie platí. Napriek tomu dala pokyn na nevyplácanie odmien. Tento záver nie je preukázaný vykonaným dokazovaním, z ktorého vyplýva, že sťažovateľka dala ústny pokyn na nevyplatenie odmien, neurobila však žiaden úkon, ktorým by uplatnila svoje zákonné právo pozastaviť výkon nejakého uznesenia obecného zastupiteľstva. Preto ani nemohla konať v rozpore so zákonom priznaným oprávnením. Keďže sťažovateľka nemala oprávnenie rozhodovať o odmenách poslancov, nemohlo dôjsť ani k prekročeniu jej právomocí v tejto časti. Krajský súd sám uvádza, že orgánom príslušným udeliť odmeny je obecné zastupiteľstvo. Ústny pokyn sťažovateľky nevyplatiť odmeny nie je rozhodnutím, nemá žiadne právne účinky a je v podstate len správno-organizačným aktom. Sťažovateľka preto svojím konaním nenaplnila znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu.

Najvyšší súd najprv konštatuje, že nemôže v rámci dovolania skúmať a meniť úplnosť zisteného skutku. Následne však uvádza, že skúma, či skutok bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu, a do úvahy prichádza aj

skúmanie, či skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo či skutok nie je trestným činom. V tomto rozsahu však najvyšší súd nesprávne vyhodnotil dovolanie sťažovateľky, keď uviedol, že sa domáhala doplnenia zisteného skutkového stavu. V skutočnosti totiž sťažovateľka namietala, že skutok, o ktorý ide, nie je trestným činom, teda že došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu skutku. Hoci bola sťažovateľka starostkou, vonkoncom to neznamená, že konala ako verejný činiteľ. To, že určitá osoba je verejným činiteľom, neznamená, že akékoľvek jej konanie je konaním verejného činiteľa. Najvyšší súd sa nijako bližšie nevenoval tomu, či sťažovateľka pri vydaní ústneho pokynu mzdovej účtovníčke vykonávala verejnú moc. Najvyšší súd ďalej konštatuje, že príkaz mzdovej účtovníčke mal formálne povahu ústneho pokynu, teda nie rozhodnutia. Potom však uvádza, že následkami a obsahom ho bolo možné považovať za rozhodnutie. Tento právny názor však vyslovil bez akéhokoľvek právneho základu a zdôvodnenia. Povaha úkonu sa neposudzuje podľa jeho následkov, ale v prvom rade podľa obsahu a podľa toho, či boli splnené formálne požiadavky konkrétneho úkonu. V prípade rozhodnutia verejného činiteľa forma by musela byť bezpochyby iná ako ústna. Právnej kvalifikácii skutku sa najvyšší súd venoval iba minimálne, čo nespĺňa požiadavky na riadne uvedenie rozhodujúcich skutočností, vyvrátenie všetkých argumentov zakladajúcich pochybnosti a zdôraznenie presvedčivých a rozhodujúcich skutočností.

Všeobecné súdy sa nevysporiadali s námietkami sťažovateľky, pretože iba jednoducho konštatovali, že tieto námietky neobstoja, a to bez toho, aby sa podrobnejšie preskúmal ich podklad. Ide o formalistický prístup, ktorý je nedostatočný a nezodpovedá judikatúre a literatúre, na ktorú sťažovateľka odkazuje.

Napokon podľa sťažovateľky bol porušený aj princíp, podľa ktorého vina musí byť preukázaná bez akýchkoľvek pochybností. Ani v tomto smere nie je odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov dostatočné.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Okresný súd v Prievidzi vo veci vedenej pod sp. zn. 2T 73/2007 a Krajský súd v Trenčíne vo veci vedenej pod sp. zn. 2To/57/2011 porušili základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. 5Tdo 3/2013 porušil základné právo sťažovateľky na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena zaručené v čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky.

Rozsudok Okresného súdu v Prievidzi zo dňa 08.12.2010, sp. zn. 2T 73/2007, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28.06.2012, sp. zn. 2To/57/2011 a Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.09.2015, sp. zn. 5Tdo 53/2015 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke náhradu trov zastúpenia v sume 355,72 EUR, ktorú sú Okresný súd v Prievidzi, Krajský súd v Trenčíne a Najvyšší súd Slovenskej republiky povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa(...) do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tdo 53/2015 z 30. septembra 2015 vyplýva, že ním bolo podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté dovolanie sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 2 To 57/2011 z 28. júna 2015.

Podľa názoru najvyššieho súdu sťažovateľka bola v čase spáchania skutku starostkou obce a ako orgán samosprávy sa podieľala na plnení úloh obce a štátu. Pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. b) Trestného zákona sa vyžaduje úmyselné konanie, pričom musí byť preukázaná aj pohnútko páchatel'a ako fakultatívny znak subjektívnej stránky trestného činu - „v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech“. Sťažovateľka ústne prikázala mzdovej účtovníčke, aby pozastavila vyplácanie odmien dotknutým poslancom. Mzdová účtovníčka pokynu vyhovel a odmeny za obdobie od 1. januára 2001 do 16. decembra 2002 určeným osobám nevyplácala. Z výpovedí sťažovateľky, jej dovolania a doplnenia dovolania jednoznačne vyplýva, že tak konala z dôvodu nespokojnosti s činnosťou niektorých poslancov obecného zastupiteľstva. Aj keď

dodatočne po podaní žaloby boli odmeny za obdobie od 1. januára 2001 do 19. júla 2002 vyplatené z výdavkovej položky dohody o pracovnej činnosti, sťažovateľka i naďalej trvala na tom, že dotknutí poslanci na ne nemali nárok.

V doplnení dovolania poukázala sťažovateľka na činnosť poškodených poslancov, ktorá mala zdržiavať rozvoj obce, a teda byť v jej neprospech. Aj z uvedeného vyplýva, že poslanci neboli úplne nečinní, vyvíjali určité aktivity, ktoré však neboli v súlade s názorom sťažovateľky. Na základe toho dochádzalo k vzájomným nezhodám, ktorých súčasťou bolo aj nevyplatenie odmien. Sťažovateľka teda konala v úmysle poškodiť osoby, ktoré nezdieľali jej názory, resp. potrestať ich za iné postoje. Uvedené preukazuje aj skutočnosť, že osobám, s ktorými nebola v spore a ktoré podľa jej mienky pracovali v prospech obce, odmeny vyplatila. Pritom na naplnenie skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. b) Trestného zákona nebolo nutné, aby škoda skutočne vznikla. Stačilo, že sťažovateľka konala s takýmto úmyslom.

Sťažovateľka v dovolaní namietla, že nevydala rozhodnutie. Príkaz mzdovej účtovníčke mal síce formálne povahu ústneho pokynu, ale podľa obsahu a následku, ktorý spôsobil, ho bolo možné považovať za rozhodnutie. Mzdová účtovníčka uposlúchla pokyn práve z dôvodu funkcie sťažovateľky ako starostky obce, teda z postavenia jej moci v obci. Sťažovateľka z pozície svojej funkcie vystupovala aj následne, keď poškodeným poslancom povedala, aby sa v prípade nesúhlasu obrátili na súd a odmeny si vymáhali. Sťažovateľka svojím konaním prekročila právomoc danú zákonom o obecnom zriadení a štatútom obce, pričom konala aj v rozpore s uznesením obecného zastupiteľstva z 2. februára 1999. Obecné zastupiteľstvo týmto uznesením stanovilo výšku odmien. Sťažovateľka nemala oprávnenie rozhodovať o kritériách na vyplácanie odmien a podľa svojho uváženia posudzovať, kto vykonával činnosť v prospech obce. Podľa § 38 štatútu obce bolo odmeňovanie v kompetencii obecného zastupiteľstva. Sťažovateľka ako starostka obce mohla iba pozastaviť výkon celého uznesenia. Svojvoľným hodnotením, a teda nerešpektovaním uznesenia prekročila svoju právomoc.

V doplnení dovolania sťažovateľka namietala aj nezákonné vyhodnotenie dôkazov, ktoré však bližšie nešpecifikovala. Keďže dovolací súd nie je oprávnený na preskúmavanie dôkazov, touto otázkou sa nezaoberal.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Na rozhodnutie o tých častiach sťažnosti, ktoré pre porušenie čl. 46 ústavy smerujú proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 73/2007 a jeho rozsudku z 8. decembra 2010, ako aj proti postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 57/2011 a jeho rozsudku z 28. júna 2012, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Proti rozsudku okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označenému právu sťažovateľky mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v tejto časti vylúčená právomoc ústavného súdu.

Rovnako proti rozsudku krajského súdu bolo prípustné dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označenému právu sťažovateľky mal najvyšší súd v rámci dovolacieho konania. I tým je v označenej časti vylúčená právomoc ústavného súdu.

Treba tiež poznamenať, že sťažovateľka využila tak právo podať proti rozsudku okresného súdu odvolanie, ako aj právo podať proti rozsudku krajského súdu dovolanie.

Tú časť sťažnosti, ktorá pre porušenie čl. 19 ods. 1 a čl. 46 ústavy smeruje proti postupu najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 53/2015 a jeho uzneseniu z 30. septembra 2015, treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne

neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Jadrom sťažnosti (ako to aj ona sama osobitne zdôrazňuje) je nesúhlas sťažovateľky s právnymi závermi, ku ktorým všeobecné súdy dospeli.

Zo šiestich námietok tvoriacich predmet sťažnosti sa najvyšší súd nevysporiadal s námietkami uvedenými v bodoch a) a b). Sťažovateľka v týchto bodoch namieta, že poslanci obecného zastupiteľstva nemali vymáhateľný nárok na odmeny, keďže rozhodnutie o priznaní odmeny neexistuje, lebo uznesenie obecného zastupiteľstva z 2. februára 1999 stanovilo iba výšku odmien, ktorá pre tých-ktorých funkcionárov obce mohla prísť do úvahy, pričom absentuje konkrétne rozhodnutie (rozhodnutia) priznávajúce odmenu v tom-ktorom konkrétnom prípade. Navyše pre rozhodujúci rok 2001 nebol schválený rozpočet obce, čo samo osebe bez ďalšieho vylučovalo možnosť vyplácania odmien.

V súvislosti s týmito námietkami sťažovateľky treba z pohľadu ústavného súdu predovšetkým konštatovať, že tieto neboli sťažovateľkou uplatňované v konaní vedenom všeobecnými súdmi. Z tohto aspektu sa námietky javia ako neprípustné v zmysle § 53 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde, pretože sťažovateľka síce použila účinné opravné prostriedky vyplývajúce jej zo zákona (odvolanie, resp. dovolanie), avšak z materiálneho hľadiska nazerané uvedené námietky v nich neuplatnila, pričom neuviedla a nepreukázala žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré tieto námietky pred všeobecnými súdmi neuplatnila.

Napriek dosiaľ uvedenému sa tieto dve námietky javia z pohľadu ústavného súdu skôr ako zjavne neopodstatnené. Všetko totiž nasvedčuje tomu, že ide iba o dodatočnú úvahu sťažovateľky, ktorá v konaní pred všeobecnými súdmi, ale už aj predtým v čase spáchania skutku celkom zrejme považovala uznesenie obecného zastupiteľstva z 2. februára 1999 za prameň nároku na odmenu. Inak by totiž nemala žiaden dôvod dať

mzdovej účtovníčke príkaz, aby tieto odmeny, ktoré sa zrejme dovtedy vyplácali, až do odvolania prestali vyplácať.

Podľa názoru ústavného súdu treba argumentáciu najvyššieho súdu považovať za dostatočnú a presvedčivú. Najvyšší súd zaujal k námietkam sťažovateľky stanoviská, ktoré sa nejavia ako ústavne nekonformné, teda nie sú arbitrárne, ale ani zjavne neodôvodnené. Skutočnosť, že sťažovateľka má odlišný právny názor, nezakladá sama osebe porušenie označených práv.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2016